

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

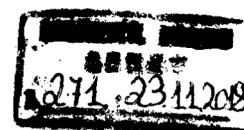
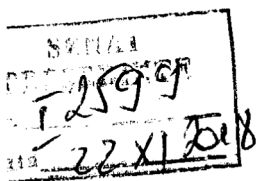
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1850A/2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR. 9722 / 22 NOV 2018

Domnului

Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de un număr de 60 deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (Plx.553/2017).

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 28 noiembrie 2018 (inclusiv în format electronic *Word* la adresa de mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 19 decembrie 2018.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

Președinte,

prof. univ. dr. Valer DORNEANU

ROMANIA

Parlamentul României Camera Deputaților

CABINET SECRETAR GENERAL

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 1850A / 2018

ROMANIA
1918-2018 | SĂRBĂTORIM ÎMPREUNĂ

București, 22.11.2018
Nr. 2/10583

Domnului

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 9695 / 22 NOV 2018

VALER DORNEANU

Președintele Curții Constituționale

Stimate domnule Președinte,

Vă trimitem, alăturat, sesizarea formulată de un număr de 60 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal cu privire la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (Plx. 553/2017).

Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL

Silvia-Claudia MIHALCEA

**Parlamentul României
Camera Deputaților**

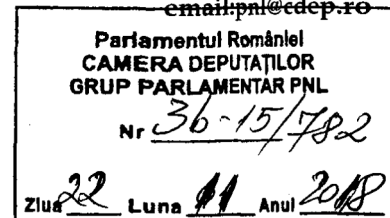
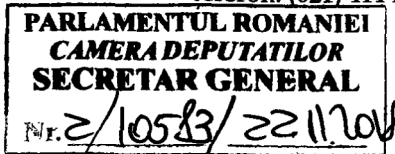

Grupul Parlamentar al Partidului Național Liberal

telefon: (021) 414 10 70

fax: (021) 414 10 72

email: pnl@cdep.ro

Către:

**Secretariatul General al Camerei Deputaților
Doamnei Silvia-Claudia MIHALCEA**

Doamnă Secretar General,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituția României și ale art. 15 alin. (1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, vă prezentăm Sesizarea cu privire la neconstituționalitatea **Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (Pl. x 553/2017)**, adoptată de Camera Deputaților, în ședința din data de 14 noiembrie 2018, în calitate de Cameră decizională, solicitându-vă să o înaintați Curții Constituționale a României, la data depunerii.

Cu stimă,

Lider Grup PNL

Raluca TURCAN

**Parlamentul României
Camera Deputaților**

**Domnului Valer DORNEANU,
Președintele Curții Constituționale**

Stimate Doamnăle Președinte,

În temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României și al art. 11 lit. a) raportat la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, parlamentarii menționați în anexă formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

cu privire la motive de neconstituționalitate ale Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, adoptată de către Camera Deputaților în ședința din data de 14 noiembrie 2018, prin care arătăm că această lege încalcă dispozițiile art.147 alin.(4) din Constituția României referitoare la caracterul obligatoriu *erga omnes* al deciziilor Curții Constituționale, fiind, în integralitatea sa, neconstituțională.

Situația de fapt

În data de 09.05.2017, Biroului Permanent al Senatului i-a fost prezentat **Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal** identificat cu nr.b176, urmând ca în 04.09.2017 să primească nr. L271/2017 pentru a fi dezbătut în comisiile de specialitate ale Senatului.

Inițial, proiectul de lege a avut ca obiect de reglementare modificarea și completarea Legii nr.245/2013, în scopul îmbunătățirii reglementării privind dreptul persoanelor private de libertate de a participa la funeraliile unui membru al familiei și stabilirii unei proceduri pentru exercitarea acestui drept.

În data de 04.12.2017 a fost adoptat de Senat ca urmare a depășirii termenului de adoptare, potrivit art.75 alin.(2) teza a III-a din Constituția României republicată.

În data de 07.12.2017, Biroului Permanent al Camerei Deputaților i-a fost prezentat **Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, fiind distribuit spre dezbateri comisiilor permanente sub nr. PL.x 553/2017.

Această inițiativă legislativă face parte din categoria legilor organice.

În 29.05.2018, Comisia juridică, de disciplină și imunități a adoptat un raport favorabil (19 amendamente admise, 4 amendamente respinse), iar în 30 mai a.c. a fost înscris pe ordinea de zi a ședinței Camerei Deputaților.

În data de 06.06.2018 a fost adoptat de Camera Deputaților cu următorul vot: pentru=181, contra=87, abțineri=4.

După adoptarea acestei legi, Înalta Curte de Casație și Justiție, în data de 12.06.2018, a formulat o sesizare de neconstituționalitate, iar în 06.07.2018

Președintele României formulează, de asemenea, o sesizare de neconstituționalitate. Cele două sesizări au fost admise de Curtea Constituțională, prima în 17 iulie a.c., iar a doua în 30 octombrie a.c.

În 17.07.2018 legea a fost trimisă pentru reexaminare la Senat, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale, iar în data de 29.10.2018 a fost adoptată de Senat, ulterior, în 31.10.2018, fiind prezentată în Biroul Permanent al Camerei Deputaților și trimisă pentru raport la Comisia juridică, de disciplină și imunități, cu termen pentru depunere raport: 15.11.2018. Astfel, în 13.11.2018, este primit raportul favorabil (9 amendamente admise, 9 amendamente respinse) de la Comisia juridică, de disciplină și imunități și înscris pe ordinea de zi a ședinței Camerei Deputaților. În data de 14.11.2018 a fost adoptată de Camera Deputaților, cu următorul vot: pentru=176, contra=93, abțineri=1.

În data de 19 noiembrie 2018, **Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal** a fost depusă la Secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității legii.

I. Motive de neconstituționalitate

Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal este neconstituțională deoarece încalcă dispozițiile art.147 alin.(4) din Constituție fiind adoptată cu nerespectarea deciziei nr.561/2018 a Curții Constituționale.

La data de 4.07.2018, Curtea Constituțională a României a admis, în urma obiecției de neconstituționalitate a Înaltei Curți de Casație și Justiție, că

dispozițiile articolului unic pct.2-5 și pct.10 din **Legea privind modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal** sunt neconstituționale în raport cu criticile formulate, fiind pronunțată în acest sens Decizia nr.453/4 iulie 2018 și publicată în Monitorul Oficial nr.617 din 18 iulie 2018.

Cu privire la aceeași lege a formulat obiecție de neconstituționalitate și Președintele României, iar **Curtea Constituțională a constatat**, la data de 18 septembrie 2018, **că legea este neconstituțională în ansamblul său pentru motivul extrinsec de neconstituționalitate referitor la încălcarea principiului bicameralismului în procesul de adoptare al legii.**

În conformitate cu decizia nr.432/2018 a Curții Constituționale, paragraf 32, dacă o lege este constatată, în ansamblul său, ca neconstituțională, Parlamentul României are obligația de a înceta, de drept, procedura legislativă asupra legii neconstituționale.

Deși avea cunoștință de declararea ca neconstituțională, în ansamblul său, a Legii privind modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (**punctul B al comunicatului de presă din data de 18 septembrie al Curții Constituționale**), **Senatul României a procedat în data de 29 octombrie 2018 la reexaminarea legii neconstituționale, dovada continuării procedurii fiind existența aceleiași număr de înregistrare a acesteia în procesul legislativ (L.271/2017 la Senatul României și PL.x553/2017 la Camera Deputaților și înainte de declararea acesteia ca neconstituțională, cât și ulterior în procedura de reexaminare).**

După adoptarea legii în Senatul României, procedura legislativă a continuat în Camera Deputaților, cameră decizională.

În camera decizională, procedura legislativă s-a desfășurat după publicarea deciziei CCR nr.561/2018 în Monitorul Oficial al României nr.922, din data de 1 noiembrie 2018, dată la care Parlamentul României trebuia să constate încetarea de drept a procedurii legislative cu privire la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.

Situația este identică cu precedentul legislativ referitor la Legea privind modificarea și completarea Legii nr.334/2006 privind finanțarea partidelor politice și a campaniilor electorale, care a determinat Curtea Constituțională să pronunțe două decizii de admitere a unor obiecții de neconstituționalitate a legii în ansamblul său, respectiv decizia nr.718/2017, cât și decizia nr.432/2018.

În cadrul aceluși precedent, Curtea Constituțională a constatat inițial, prin decizia nr.718/2017, că legea este neconstituțională, în ansamblul său, pentru că *„legea criticată contravine principiului bicameralismului, având în vedere, în esență, faptul că, ignorând scopul inițial și obiectul de reglementare al propunerii legislative, Camera Deputaților - în calitate de Cameră decizională - a adoptat un număr impresionant (101) de amendamente, de natură să transforme în mod radical, prin aportul lor cantitativ și calitativ, filosofia ce a stat la baza inițierii demersului legislativ și excluzând, astfel, prima Cameră - cea de reflecție - de la procesul de legiferare, ce trebuie să reprezinte însă opera întregului Parlament (paragraful 58)”*.

Parlamentul României a ignorat acea decizie a Curții Constituționale și a reluat dezbaterile parlamentare, aplicând procedura reexaminării legii *„pentru punerea în acord a legii cu decizia Curții Constituționale nr.728/2017”*.

Prin reluarea procedurii legislative pe calea reexaminării legii, Parlamentul României a nesocotit dispozițiile art.147 alin.(4) din Constituția

României care dispune „deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii (...)”.

Afirmația de mai sus a fost confirmată de Curtea Constituțională prin cea de-a doua decizie pronunțată (decizia nr.432/2018) în cadrul precedentului antecitat, ca urmare a obiecției de neconstituționalitate ridicată de Grupurile Parlamentare ale PNL și USR privind Legea referitoare la modificarea și competarea Legii nr.334/2006 privind finanțarea partidelor politice și a campaniilor electorale. Obiecția de neconstituționalitate a fost ridicată pentru că, în contra deciziei nr.718/2017 a Curții Constituționale, Parlamentul României procedase la reexaminarea legii neconstituționale. Procedura corectă de aplicat era aceea a încetării de drept a procesului legislativ. Curtea Constituțională a arătat prin decizia nr.432/2018, paragraf 38 următoarele: „Așadar, procedura reexaminării nu poate fi aplicată când în discuție este un act normativ declarat neconstituțional în ansamblul său. Așa cum a arătat Curtea în jurisprudența sa, în acest caz legiuitorul nu poate acoperi viciul de constituționalitate constatat prin respectiva decizie de admitere prin procedura reexaminării, urmând a constata încetarea procesului legislativ, la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, fără a fi necesară declanșarea unei proceduri parlamentare distincte în acest sens. Aceasta deoarece însăși Decizia Curții reprezintă, prin raportare la art. 147 alin. (4) din Constituție, temeiul pentru încetarea de drept a respectivului demers legislativ, la fel cum procedura reexaminării legii este deschisă de drept odată cu publicarea unei decizii prin care Curtea constată neconstituționalitatea unor dispoziții dintr-o lege, în cadrul controlului de constituționalitate *a priori*. Ulterior, este opțiunea legiuitorului dacă decide să mai legifereze în respectiva materie sau nu, iar dacă își menține voința de reglementare, atunci trebuie să o facă *ab initio*, în cadrul unui nou proces legislativ, cu parcurgerea tuturor etapelor sale specifice: înregistrarea unei inițiative legislative, însoțită de expunerea de motive, solicitarea și obținerea

avizelor necesare, procedura întocmirii rapoartelor în comisiile de specialitate ale fiecărei Camere, dezbaterile și votul din fiecare Cameră, potrivit competenței stabilite de art. 75 din Constituție.”

Mutatis mutandis situația descrisă mai sus se aplică și legii referitoare la modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal. Curtea Constituțională a constatat, prin decizia nr.561/2018, că „*Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal este neconstituțională, în ansamblul ei” deoarece „*Curtea reține existența unei configurații semnificativ diferite între forma legii criticate adoptate de Senat și forma adoptată de Camera Deputaților. Modificările și completările pe care Camera Deputaților le-a adus propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată nu se raportează la materia avută în vedere de aceasta din urmă și deturneză concepția de ansamblu a acesteia, prin stabilirea unor soluții legislative diferite, ce se referă la alte instituții din materia executării pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, iar nu la cea avută în vedere inițial.**

În concluzie, ținând cont de faptul că forma adoptată de Camera Deputaților modifică substanțial obiectul de reglementare și configurația legii adoptate în Camera de reflecție, Curtea constată că au fost încălcate dispozițiile art. 75 din Constituție referitoare la principiul bicameralismului, astfel cum a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale anterior amintită.” (paragraf 52 și paragraf 53)

Parlamentul României a ignorat starea de drept, astfel cum a fost descrisă de Curtea Constituțională mai sus, și a procedat la reexaminarea legii

neconstituționale. Procedura constituțională, care trebuia aplicată, era încetarea de drept a procesului legislativ.

Pe cale de consecință, suntem în situația încălcării dispozițiilor art.147 alin.(4) din Constituția României, fapt pentru care vă rugăm să constatați că Legea privind modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal este neconstituțională în ansamblul său.

În drept, ne întemeiem sesizarea atât pe dispozițiile art. 133, alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, cât și pe dispozițiile art. 15 , alin (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Tabel cu semnatarii sesizării Curții Constituționale cu privire la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (Plx 553/2017)

Nr. Crt.	Nume	Semnătura
1.	Turcan Raluca	
2.	Andronache Gabriel	
3.	Cupșa Ioan	
4.	Achiței Vasile Cristian	
5.	Alexe Costel	
6.	Anastase Roberta Alma	
7.	Ardelean Ben Oni	
8.	Balan Ioan	
9.	Bica Dănuț	
10.	Bodea Marius	
11.	Bode Lucian Nicolae	
12.	Boroianu Robert Aurel	
13.	Buican Cristian	
14.	Bumb Sorin-Ioan	
15.	Calista Mara Daniela	
16.	Cherecheș Florica	
17.	Cherecheș Viorica	
18.	Cozmanciuc Mugur	
19.	Culeafă Mihai	
20.	Dobre Victor Paul	

21.	Fădor Angelica
22.	Gheorghe Daniel
23.	Gheorghe Tinel
24.	Gheorghiu Bogdan
25.	Ghilea Gavriela
26.	Giugea Nicolae
27.	Gudu Vasile
28.	Heiuș Lucian
29.	Huțucă Bogdan Iulian
30.	Ioniță Antoneta
31.	Ionescu George
32.	Leoreanu Laurențiu
33.	Lungu Tudorița
34.	Mareș Mara
35.	Mihalescul Dumitru
36.	Moldovan Sorin-Dan
37.	Neagu Nicolae
38.	Nicoară Romeo Florin
39.	Olar Corneliu
40.	Oprea Dumitru
41.	Oros Nechita-Adrian
42.	Palăr Ionel
43.	Pirtea Marilen
44.	Popescu Pavel
45.	Popescu Virgil Daniel

46.	Predea Cezar
47.	Predoiu Marian-Cătălin
48.	Prișcă Razvan Sorin
49.	Raețchi Ovidiu- Alexandru
50.	Răcuci Claudiu Vasile
51.	Roman Florin Claudiu
52.	Romanescu Cristinel
53.	Săftoiu Ana- Adriana
54.	Schelean-Somfelean Valeria Diana
55.	Sitterli Ovidiu-Ioan
56.	Sighiartău Robert Ionatan
57.	Stamatian Vasile Florin
58.	Stroe Ionut Marian
59.	Șișcu George
60.	Șovăială Constantin
61.	Ștefan Ion
62.	Știrbu Gigel Sorinel
63.	Trăilă Cristina
64.	Varga Glad-Aurel
65.	Varga Vasile
66.	Vîlceanu Dan
67.	Voicu Mihai

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

271 06.07.2018.

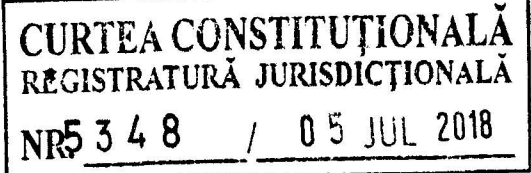
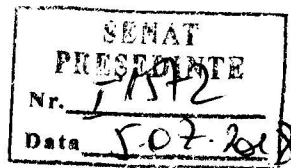
Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1036A/2018

Domnului

Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Președintele României referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 3 septembrie 2018 (inclusiv, în format electronic *Word* la adresa de mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 18 septembrie 2018.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

prof. univ. dr. Valer DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 1036A/1 2018.

ROMÂNIA

Administrația Prezidențială - Cabinetul Președintelui
CP1/ ...../20..... / 04.07.2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ

NR. 5309 / 04 JUL 2018

ore 1350

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, iulie 2018

Domnului VALER DORNEANU

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

asupra

**Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013
privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate
dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**

Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal a fost transmisă de Parlament Președintelui României, în vederea promulgării, la data de 16 iunie 2018. În opinia noastră, prin modul în care a fost adoptată, legea menționată încalcă principiul bicameralismului prevăzut de art. 61 alin. (2) și de art. 75 din Constituție, astfel cum a fost acesta dezvoltat prin jurisprudența Curții Constituționale. De asemenea, prin conținutul normativ, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5), ale art. 21 alin. (1) și (2) și ale art. 24 alin. (2) din Constituție, precum și convențiile internaționale la care România este parte.

1. Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal a fost adoptată cu încălcarea prevederilor art. 61 și ale art. 75 din Constituție

Potrivit art. 61 din Constituție, Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, iar structura sa este bicamerală, fiind alcătuit din Camera Deputaților și Senat. În jurisprudența sa Curtea Constituțională a reținut următoarele: „Principiul bicameralismului, astfel consacrat, se reflectă însă nu numai în dualismul instituțional în cadrul Parlamentului, ci și în cel funcțional, deoarece art. 75 din Legea fundamentală stabilește competențe de legiferare potrivit cărora fiecare dintre cele două Camere are, în cazurile expres definite, fie calitatea de primă Cameră sesizată, fie de Cameră decizională. Totodată, ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ suprem al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră. Art. 75 din Legea fundamentală a introdus, după revizuirea și republicarea acesteia în octombrie 2003, soluția obligativității sesizării, în anumite materii, ca primă Cameră, de reflecție, a Senatului sau, după caz, a Camerei Deputaților și, pe cale de consecință, reglementarea rolului de Cameră decizională, pentru anumite materii, a Senatului și, pentru alte materii, a Camerei Deputaților, tocmai pentru a nu exclude o Cameră sau alta din mecanismul legiferării”. (Decizia nr. 710 /2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, par. 54). De asemenea, Curtea Constituțională a stabilit că dezbaterile parlamentare a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze în mod exclusiv, ceea ce contravine principiului bicameralismului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 472/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008).

Pe cale jurisprudențială (Decizia nr. 710/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 413/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, sau Decizia nr. 1.533/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011), Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură a afecta principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ.

Având în vedere dispozițiile constituționale menționate, precum și jurisprudența instanței constituționale, considerăm că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal a fost adoptată cu nerespectarea cerințelor constituționale ce consacră principiul bicameralismului, potrivit căruia dezbaterile parlamentare a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului.

În concret, scopul avut în vedere de către inițiatori a fost acela de a fi consacrat „dreptul persoanei private de libertate de a participa la funeraliile unui membru de familie și stabilirea unei proceduri efective/eficiente pentru exercitarea acestui drept”. Necesitatea acestei noi reglementări a fost justificată de către inițiatori în contextul pronunțării unui număr de trei hotărâri de condamnare a Statului român de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele „Kanalas împotriva României”, „Bragadireanu nr. 2 împotriva României” și „Vonica împotriva României” (aceasta din urmă vizând neacordarea permisiunii de a participa la funeraliile unei rude apropiate în timpul arestului preventiv). Prin această inițiativă legislativă s-a dorit transformarea posibilității de a ieși din penitenciar dintr-o recompensă într-un drept, aplicabil deopotrivă persoanelor arestate preventiv și celor condamnate definitiv, astfel actul normativ adoptat îndepărtându-se de finalitatea urmărită de către inițiatori.

În jurisprudența sa recentă Curtea Constituțională a arătat: „deosebirile de conținut normativ dintre cele două forme ale legii conduc la concluzia nesocotirii principiului bicameralismului, prin existența unei viziuni diferite a Camerei decizionale față de Camera de reflecție asupra anumitor elemente de substanță ale legii” (Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 260 din 13 aprilie 2017, Decizia nr. 62 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 373 din 2 mai 2018).

În cazul legii deduse controlului de constituționalitate, în cadrul dezbaterilor din Camera Deputaților au fost modificate și adoptate o serie de reglementări esențiale, cu privire la modul de executare a pedepselor privative de libertate, intervenții legislative ce nu au făcut deloc obiectul analizei primei Camere competente. Astfel, în ședința din data de 04.12.2017, în calitate de primă Cameră sesizată, Senatul a adoptat Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 245/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, prin care au fost modificate doar prevederile art. 68 alin. (7), art. 80¹, art. 99, art. 100 alin. (1), art. 110 alin. (1¹) și (1²), art. 162 alin. (1¹) și art. 171 din Legea nr. 254/2013, cu referire strictă la dreptul persoanei condamnate ori arestate preventiv de a participa la funeraliile unei rude apropiate.

În forma adoptată în ședința din data de 6.06.2018 Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, a intervenit și asupra: art. 9 cu privire la calitatea în care participă judecătorul de supraveghere a privării de libertate la ședințele comisiei pentru liberare condiționată; art. 36 alin. (1), art. 37 alin. (1), art. 38 alin. (1) privind criteriile de stabilire a regimului inițial de executare a pedepselor privative de libertate (regim închis, regim semideschis, regim deschis); art. 38¹ privind reglementarea regimului „detenției la domiciliu”; art. 39 alin. (16) și (17), art. 97 privind procedura de judecare a contestației formulate de către persoana privată de libertate împotriva hotărârii prin care este individualizat regimul de executare a pedepsei aplicate; art. 96 alin. (1) lit. f) privind considerarea ca executate a zilelor de închisoare în baza unor lucrări științifice publicate; art. 97 privind atribuțiile judecătorului de supraveghere a privării de libertate de a dispune liberarea condiționată și modificări privind competența instanțelor de judecată.

Din analiza comparativă a formei adoptate de către prima Cameră sesizată (Senatul) și cea adoptată de Camera decizională (Camera Deputaților) rezultă faptul

că textul proiectului de lege a suferit în Camera decizională modificări substanțiale cu privire la obiectul de reglementare și configurație, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de legiuitor. Se constată astfel, că în Camera decizională au fost adoptate pentru prima dată modificări privind statutul judecătorului de supraveghere care își desfășoară activitatea în locurile de deținere, condițiile pentru liberarea condiționată a persoanelor care execută pedepse privative de libertate, executarea pedepselor privative de libertate la domiciliu, individualizarea regimurilor de executare a pedepselor, competența de a soluționa cererile de liberare condiționată, competența instanțelor de judecată în această din urmă materie.

Față de cele de mai sus, rezultă că legea criticată a fost adoptată de Camera Deputaților cu încălcarea principiului bicameralismului, întrucât, pe de o parte, forma adoptată de Camera Decizională relevă existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, aceasta se abate de la obiectivele urmărite de inițiatorii propunerii legislative și respectate de prima Cameră sesizată, fapt ce determină neconstituționalitatea acesteia prin raportare la dispozițiile art. 61 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 75 din Legea fundamentală.

2. Art. unic pct. 6 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal încalcă dispozițiile art. 24 alin. (2) din Constituție în conformitate cu care „în tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu”, precum și pe cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 41, art. 47 și art. 48 din Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene

Art. unic pct. 6 din legea criticată modifică alin. (16) și (17) ale art. 39 din Legea nr. 254/2013 după cum urmează: „(16) Contestația se judecă în prezența persoanei condamnate. Persoana condamnată poate renunța în scris la prezența sa, caz în care contestația se judecă în absența persoanei condamnate. La solicitarea instanței, persoana condamnată este adusă la judecată chiar dacă aceasta a renunțat la prezență. (17) Asistența juridică este obligatorie. Dacă persoana condamnată nu își desemnează un avocat, va fi desemnat un avocat din oficiu. Avocatul ales sau

desemnat din oficiu pune concluzii. În cazul în care reprezentantul administrației penitenciarelor participă la judecată, acesta pune concluzii.”

În forma în vigoare, art. 39 al Legii nr. 254/2013 reglementează modul de individualizare a regimurilor de executare a pedepselor privative de libertate, după terminarea perioadei de carantină și observare sau după aplicarea regimului provizoriu, precum și modalitățile procesuale prin care persoana condamnată poate contesta regimul de executare stabilit. Potrivit acestui text persoana condamnată este adusă la judecată doar la solicitarea instanței, în acest caz fiind audiată.

Conform intervenției legislative adoptate prin legea criticată, regula este că judecarea contestației formulate de către persoana condamnată împotriva încheierii judecătorului de supraveghere, prin care îi este respinsă plângerea împotriva deciziei comisiei de individualizare a regimurilor de executare se face în prezența persoanei condamnate. Cu titlu de excepție, judecata poate avea loc și în lipsa persoanei condamnate, dacă aceasta renunță în scris la prezența sa.

Teza a III-a a art. 39 alin. (16) prevede că persoana condamnată poate fi adusă la judecată, la solicitarea instanței, chiar dacă aceasta a renunțat la prezență; însă, în modificarea preconizată nu se mai prevede obligativitatea audierii persoanei condamnate când este adusă la judecată la solicitarea instanței de judecată, ceea ce nu clarifică motivul pentru care ar fi solicitată această prezență, în lipsa obligativității audierii sale. Apreciem că această reglementare este de natură a aduce atingere dreptului efectiv la apărare; aceasta în condițiile în care dreptul de a fi ascultat garantează oricărei persoane posibilitatea de a-și exprima în mod efectiv și util punctul de vedere în cursul procedurii specifice reglementate de art. 39 din lege. Or, audierea persoanei private de libertate, atunci când aceasta nu renunță la prezența sa în fața instanței, impune nu doar să ia act de prezența sa fizică în sala de judecată, ci să se procedeze la ascultarea sa efectivă, ca o măsură concretă de realizare a dreptului la apărare. În opinia noastră, posibilitatea instanței de judecată de a nu asculta persoana condamnată încalcă și principiul egalității armelor, ca element fundamental al unui proces echitabil, legea reglementând doar posibilitatea reprezentantului administrației locului de deținere de a pune concluzii, atunci când este prezent.

3. Art. unic pct. 1, 8, 10, 13 și 14 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor

privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție sub aspectul clarității, preciziei și previzibilității

a) La art. unic pct. 8 din legea criticată, în cadrul Capitolului V al Legii nr. 254/2013 – referitor la drepturile persoanelor condamnate - se introduce un nou articol, art. 80¹, cu denumirea marginală „dreptul de a participa la ceremonia funerară”. Astfel, „(1) Permisivunea de ieșire din penitenciar se acordă pentru participarea pe teritoriul țării, a persoanei condamnate la înhumarea sau incinerarea soțului sau soției, a unui copil, părinte, frate sau soră, ori bunic sau bunică. (2) Solicitarea pentru ieșirea din penitenciar pentru cazul prevăzut la alin. (1) va fi însoțită de precizarea, de către deținut, a locului din țară unde urmează să se deplaseze și a itinerarului urmat. Verificările privind existența cazului de deces invocat în cererea de acordare a permisivunii de ieșire se efectuează de conducerea penitenciarului, în cel mult 24 de ore de la formularea cererii. Dacă verificările nu se finalizează în termenul de 24 de ore, permisivunea va fi acordată. (3) Permisivunea de ieșire din penitenciar pentru cazul prevăzut la alin. (1) se acordă, pe o durată de cel mult 5 zile, tuturor persoanelor condamnate. Conducerea penitenciarului va asigura pază pe toată durata permisivunii de ieșire pentru condamnatul cu privire la care apreciază că prezintă un pericol pentru ordinea publică în cazul ieșirii din penitenciar. (4) Formularea cu rea-credință de cereri pentru cazul prevăzut la alin. (1) constituie abatere disciplinară foarte gravă”.

Considerăm că norma este neclară și deci contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta sa privind calitatea legii, întrucât - deși în vederea corelării cu noua soluție legislativă este abrogat art. 99 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 254/2013 (art. unic. pct. 11 din legea criticată) - dispozițiile art. 99 alin. (5) referitoare la procedura acordării învoirilor pentru acest motiv rămân în vigoare.

b) Art. unic pct. 13 al legii criticate introduce două noi alineate, alin. (1¹) și (1²) la art. 110 din Legea nr. 254/2013, cu următorul cuprins: „(1¹) Persoanele arestate preventiv au dreptul, în aceleași condiții ca și persoanele condamnate, de a participa la înhumarea soțului sau soției, a unui copil, părinte, frate sau soră, ori bunic sau bunică. Nu beneficiază de acest drept persoanele arestate preventiv pentru participarea la săvârșirea faptei care a produs decesul pentru care se solicită

permisiunea de ieșire din arest. (1²) Pe durata învoirii sunt interzise contactarea sau purtarea de discuții cu orice persoană implicată, în orice calitate, în cauza în care s-a dispus arestarea preventivă, precum și orice acțiune care ar duce la îngreunarea, tergiversarea sau zădărnicierea urmăririi penale. Încălcarea acestei interdicții constituie abatere disciplinară foarte gravă”.

Aceste modificări sunt însă lipsite de previzibilitate întrucât nu precizează, în cazul persoanelor arestate preventiv, care este autoritatea ce efectuează verificarea veridicității motivelor invocate, cine acordă permisiunea pentru părăsirea locului de reținere ori arest preventiv ori cum și de către cine se realizează paza persoanelor arestate preventiv, pe durata învoirii. Prin trimiterea realizată de către legiuitor la „aceleași condiții ca și persoanele condamnate” s-ar putea interpreta că verificările și paza ar trebui să fie efectuate de către conducerea penitenciarului, în condițiile în care persoana care solicită învoirea se află într-un centru de reținere și arest preventiv, dar care funcționează în subordinea unui Inspectorat județean de poliție. Pe de altă parte, semnalăm că în cazul persoanelor arestate preventiv „incinerarea” rudei nu se regăsește printre motivele pentru care se poate formula o cerere de învoire.

c) La art. unic pct. 14 din legea dedusă controlului de constituționalitate art. 162 din Legea nr. 254/2013 este completat cu un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins: „Persoanele internate au dreptul, în aceleași condiții ca și persoanele condamnate, de a participa la înhumarea sau incinerarea soțului sau soției, a unui copil, părinte, frate sau soră, ori bunic sau bunică”.

Această nouă reglementare este de asemenea lipsită de previzibilitate întrucât pentru persoanele internate într-un centru educativ nu este precizată autoritatea ce poate efectua verificarea veridicității motivelor invocate, autoritatea care acordă permisiunea pentru părăsirea centrului, cum și de către cine se realizează paza persoanelor învoite. Prin trimiterea realizată de către legiuitor la „aceleași condiții ca și persoanele condamnate” s-ar putea interpreta că verificările și paza ar trebui să fie efectuate de către conducerea penitenciarului, însă tocmai această trimitere este de natură să facă norma neclară deoarece persoana care solicită învoirea se află într-un centru educativ.

d) Potrivit art. unic pct. 1 al legii criticate se modifică art. 9 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 254/2013 în sensul că judecătorul de supraveghere a privării de libertate „participă la ședințele comisiei de liberare condiționată”, fiind înlăturată calitatea sa de președinte al acestei comisii. Art. 97 alin. (2) reglementează componența Comisiei pentru liberare condiționată, aceasta fiind alcătuită din: „directorul penitenciarului, care este și președintele comisiei, directorul adjunct pentru siguranța deținerii și regim penitenciar, directorul adjunct pentru educație și asistență psihosocială și un consilier de probațiune din cadrul serviciului competent potrivit legii în circumscripția căruia se află penitenciarul. Secretariatul comisiei se asigură de către șeful serviciului evidență din penitenciarul respectiv.”

În opinia noastră această prevedere este imprecisă, nefiind clar care este rolul judecătorului de supraveghere a privării de libertate care, potrivit modificării art. 9 alin. (2) lit. e) din legea criticată, participă la ședințele comisiei de liberare condiționată pentru ca ulterior, prin modificarea operată în conținutul art. 97 alin. (2) să se prevadă că nu este membru al comisiei de liberare condiționată. În acest sens, pe de o parte nu este clară calitatea în care judecătorul de supraveghere a privării de libertate participă la ședințele comisiei de liberare condiționată de vreme ce textul indicat nu îi recunoaște calitatea de membru al acestei comisii. Pe de altă parte, nu este clar de ce ar participa judecătorul de supraveghere a privării de libertate la ședințele comisiei de liberare condiționată, pentru ca ulterior să se pronunțe prin încheiere asupra liberării condiționate a unei persoane private de libertate.

În raport cu observațiile menționate anterior, subliniem că - potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale - legea trebuie să întrunească cele trei cerințe de calitate ce rezultă din art. 1 alin. (5) din Constituție: claritate, precizie și previzibilitate. Curtea a statuat că respectarea legilor este obligatorie, însă nu se poate pretinde unui subiect de drept să respecte o lege care nu este clară, precisă și previzibilă, întrucât acesta nu își poate adapta conduita în funcție de ipoteza normativă a legii. De aceea, una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative. Așadar, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, respectiv să fie clar, precis și previzibil. Prin urmare, pe de o parte, legiuitorului îi revine obligația ca, în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea principiului clarității și previzibilității legii. Pe de altă parte, organelor judiciare, în misiunea de interpretare și aplicare a legii și

de stabilire a defectuoziității îndeplinirii atribuției de serviciu, le revine obligația de a aplica standardul obiectiv, astfel cum acesta a fost stabilit prin prescripția normativă (Decizia nr. 405/2016, par. 52).

Curtea a stabilit că cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează (Decizia nr. 183/2014, par. 23). De asemenea, Curtea a mai reținut că legiuitorul trebuie să se raporteze la reglementările ce reprezintă un reper de claritate, precizie și previzibilitate, iar erorile de apreciere în redactarea actelor normative nu trebuie să se perpetueze în sensul de a deveni ele însele un precedent în activitatea de legiferare; din contră, aceste erori trebuie corectate pentru ca actele normative să contribuie la realizarea unei securități sporite a raporturilor juridice (Decizia nr. 390/2014 par. 32).

4. Art. unic pct. 10 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție prin lipsa de claritate, contradictorialitatea reglementărilor și menținerea unor paralelisme legislative, precum și ale art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție privind accesul liber la justiție

Art. unic pct. 10 din legea criticată modifică alin. (1), (2), (10), (11) și (13) ale art. 97 din Legea nr. 254/2013. Astfel, potrivit alin. (1): „Liberarea condiționată se dispune prin încheiere de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate la propunerea comisiei pentru liberare condiționată la cererea persoanei condamnate, potrivit procedurii prevăzute în prezentul articol”. Apreciem că textul menționat este lipsit de claritate, inducând confuzie în interpretarea și, ulterior, în eventuala sa aplicare, întrucât, din modul de redactare nu rezultă dacă judecătorul de supraveghere poate fi sesizat atât de către comisia pentru liberare condiționată, prin propunere, cât și de către persoana condamnată, prin cerere. În lipsa conjuncției „sau” între cele două modalități de sesizare menționate, se poate înțelege că propunerea comisiei pentru liberare condiționată se formulează numai la cererea persoanei condamnate. Lipsa de rigoare în formularea textului menționat creează contradicții și în raport cu art. 587

alin. (1) Cod procedură penală, potrivit căruia „liberarea condiționată se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere”.

În alin. (2) al art. 97 este reglementată compunerea comisiei pentru liberare condiționată, din aceasta fiind exclus judecătorul de supraveghere a privării de libertate, căruia îi este atribuită, prin modificările realizate prin alin. (10) al art. 97 competența de a dispune asupra propunerii de liberare condiționată. Excluderea judecătorului de supraveghere din componența comisiei apare ca fiind justificată în condițiile în care, prin modificările preconizate, se intenționează stabilirea în sarcina acestuia a atribuției de soluționare a propunerilor de liberare condiționată. Însă, din nou, această modificare este în vădită contradicție cu art. 587 Cod procedură penală, care stabilește competența de a dispune asupra propunerii sau cererii de liberare condiționată în competența judecătoriei, nu a judecătorului de supraveghere, acest fapt fiind de natură să contravină art. 1 alin. (5) din Constituție.

Potrivit alin. (11) al art. 97: „În cazul în care comisia pentru liberare condiționată constată că persoana condamnată nu întrunește condițiile pentru a fi liberată condiționat, în procesul-verbal întocmit potrivit alin. (6) fixează un termen pentru reexaminarea situației acesteia, care nu poate fi mai mare de un an. În cazul în care cererea de liberare condiționată este formulată înainte de îndeplinirea condiției privind îndeplinirea fracțiunii prevăzute de Codul penal, iar perioada rămasă de executat până la împlinirea acestei fracțiuni este mai mare de un an, termenul stabilit de comisie va fi data împlinirii fracțiunii prevăzute de Codul penal. În cazul în care perioada rămasă de executat până la împlinirea acestei fracțiuni este mai mică de un an, termenul fixat de comisie poate depăși data împlinirii fracțiunii prevăzute de Codul penal, dar nu poate fi mai mare de un an. Încheierea de respingere a liberării condiționate poate fi atacată cu contestație la judecătoria în circumscripția căreia se află penitenciarul de către persoana condamnată în termen de 5 zile de la comunicare.”

Această modificare a competenței în soluționarea cererilor de liberare condiționată, realizată asupra art. 97 alin. (10) și (11) nu este coroborată cu textele în vigoare din Codul de procedură penală, respectiv din art. 587, care au fost menținute și care stabilesc alte reguli de competență. Astfel, textul stabilește competența exclusivă a comisiei pentru liberare condiționată în stabilirea termenelor pentru reexaminarea situației persoanelor private de libertate, judecătorul de supraveghere a

privării de libertate neavând nici un rol în stabilirea ori cenzurarea noilor termene de reexaminare. Se constată astfel că, prin modificările preconizate, este reglementată posibilitatea contestării la instanța de judecată doar a încheierii de respingere a liberării condiționate.

Potrivit art. 9 alin. (3) din Legea nr. 254/2013, atribuțiile administrativ-jurisdicționale ale judecătorului de supraveghere a privării de libertate se exercită în cadrul procedurilor speciale prevăzute în lege și se finalizează printr-un act administrativ-jurisdicțional, denumit încheiere. Încheierea judecătorului de supraveghere a privării de libertate care poartă asupra liberării condiționate (potrivit dispozițiilor art. 97 alin. 1) poate fi atacată la judecătoria doar în cazul în care se dispune respingerea liberării condiționate (art. 97 alin. (11), teza ultimă). Or, limitarea dreptului de a contesta încheierea judecătorului de supraveghere doar în această situație este de natură să încalce dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât limitează dreptul persoanei private de libertate de a se adresa instanței și în ipoteza pronunțării altor soluții, precum și dreptul administrației locului de deținere de a ataca o eventuală soluție de admitere a cererii de liberare condiționată, dispusă cu încălcarea dispozițiilor legale.

5. Prin utilizarea sintagmei „cu violență”/„fără violență” - terminologie neclară și lipsită de previzibilitate - în cuprinsul art. unic pct. 2, 3, 4 și 5 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal este contrar prevederilor art. 1 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 147 alin. (4) din Constituție

Cu privire la infracțiunile comise cu violență, în par. 63 din Decizia nr. 356/2018 Curtea Constituțională a reținut că: „ (...) această categorie de infracțiuni este vag circumscrisă, astfel că, în procesul de aplicare a legii, va fi dificil de identificat în mod riguros care infracțiune cade sub incidența interdicției aplicării măsurilor alternative. Mai mult, așa cum arată unul dintre autorii sesizării, respectiv Înalta Curte de Casație de Justiție, în cazul tuturor infracțiunilor în conținutul cărora săvârșirea prin violență reprezintă o modalitate alternativă, din textul de lege „nu rezultă cu claritate dacă numai săvârșirea în concret în modalitatea exercitării violențelor se include în sfera excepțiilor de la aplicarea măsurilor sau dacă, pentru

inclusiunea în sfera excepțiilor, este suficient ca norma de incriminare reținută în încadrarea juridică să prevadă, ca modalitate alternativă, exercitarea violențelor”.

Față de această jurisprudență a instanței de contencios constituțional, considerăm că sintagmei „cu violență”/„fără violență” - terminologie neclară și lipsită de previzibilitate - art. unic pct. 2, 3, 4 și 5 din legea criticată este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, fiind contrară dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție. Totodată, prin faptul că perpetuează o soluție legislativă a cărei neconstituționalitate a fost anterior constatată, prevederile art. unic pct. 2, 3, 4 și 5 din legea criticată încalcă și dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituție.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicit să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal este neconstituțională.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS -WERNER IOHANNIS**

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

PARLAMENTUL ROMÂNIA
SENAT
L. 271.12.06. 2018,

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.878A/2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR. 4485 / 11 JUN 2018

Domnului

Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

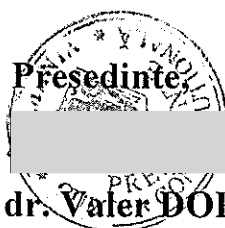
SENAT
PREȘEDINTE
Nr. 11209
Data 11.06.2018

L 271/2017

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (PL-x nr.553/2017).

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 22 iunie 2018 (inclusiv în format electronic la adresa de mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 4 iulie 2018.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

prof. univ. dr. **Valer DORNEANU**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 878A / 2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ

NR. 4474 / 11 JUN 2018

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Cabinetul Președintelui

ROMÂNIA

Str. Batiștei, nr.25, sector 2, București
Tel: 021-310.38.86, Fax: 021- 310.36.16
e-mail: presedinte@scj.ro

Nr. 488 din 8 iunie 2018

Către

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Domnului Președinte Valer Dorneanu

Stimate domnule președinte,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituția României și ale art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă transmitem Hotărârea nr. 5 din 8 iunie 2018 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție vizând sesizarea Curții Constituționale în scopul de a se pronunța asupra constituționalității Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (PL-x nr. 553/2017).

Cu aleasă considerație,

Președintele
Înaltei Curți de Casație și Justiție
Judecător Iulia Cristina Tarcea

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ROMÂNIA

Str. Batiștei, nr.25, sector 2, București
Tel: 021-310.38.86, Fax: 021- 310.36.16
E-mail: presedinte@scj.ro

**Înalta Curte de Casație și Justiție
Secțiile Unite**

**Hotărârea nr. 5
Ședința din 8 iunie 2018**

Sub președinția doamnei judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. c) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a întrunit pentru sesizarea Curții Constituționale în vederea exercitării controlului de constituționalitate, înainte de promulgare, asupra Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (PL-x nr. 553/2017).

Sesizarea este legitimată constituțional de dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituția României și de prevederile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd dreptul Înaltei Curți de Casație și Justiție de a sesiza Curtea Constituțională pentru controlul constituționalității legilor înainte de promulgare.

Din totalul de 115 judecători în funcție, au fost prezenți 77 judecători.

În urma dezbaterilor, deliberând, Secțiile Unite au hotărât să fie sesizată Curtea Constituțională cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor articolului unic pct. 2 (art. 36 alin. 1), pct. 3 (art. 37 alin. 1), pct. 4 (art. 38 alin. 1), pct. 5 (art. 38¹) și pct. 10 (art. 97) din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (PL-x nr. 553/2017), în raport cu art. 1 alin. (5) din

Constituție în componenta sa referitoare la calitatea legii, pentru următoarele considerente:

În conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale, reflectată în Decizia nr. 61/2018 (publicată în M. Of. nr. 204 din 6 martie 2018), paragraful 107, *respectarea standardelor de claritate și predictibilitate a legii a devenit o cerință de rang constituțional. Astfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile referitoare la claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate (de exemplu, Decizia nr. 562 din 19 septembrie 2017, publicată în M. Of. nr. 838 din 23 octombrie 2017, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în M. Of. nr. 584 din 17 august 2010, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în M. Of. nr. 579 din 16 august 2011 și Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în M. Of. nr. 53 din 23 ianuarie 2012). Totodată, instanța de control constituțional a constatat că, deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare (Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în M. Of. nr. 116 din 15 februarie 2012 și Decizia nr. 445 din 16 septembrie 2014, publicată în M. Of. nr. 790 din 30 octombrie 2014). În mod concret, prin Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014 asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii privind stabilirea unor măsuri de descentralizare a unor competențe exercitate de unele ministere și organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și a unor măsuri de reformă privind administrația publică, publicată în M. Of. nr. 123 din 19 februarie 2014, Curtea Constituțională a sancționat paralelismul legislativ, constatând încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție (paragrafele 111 și 113).*

De asemenea, în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale, reflectată în Decizia nr. 619/2016 (publicată în M. Of. nr. 6 din 4 ianuarie 2017), paragraful 40, *legea trebuie să întrunească cele trei cerințe de calitate care rezultă din art. 1 alin. (5) din Constituție - claritate, precizie și previzibilitate. Referitor la cerințele de calitate, Curtea Constituțională a reiterat, în paragraful menționat, că cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce*

previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează (Decizia nr. 183 din 2 aprilie 2014, publicată în M. Of. nr. 381 din 22 mai 2014, paragraful 23).

Cu privire la dispoziții similare, așa cum se relevă în Comunicatul Curții Constituționale din 30 mai 2018, „analizând criticile de neconstituționalitate intrinsecă referitoare la dispozițiile art. 2, 3, 4, 5, 6 și 8 din Legea privind măsurile alternative de executare a pedepselor privative de libertate, Curtea a reținut neconstituționalitatea acestor norme din perspectiva clarității, a preciziei și a previzibilității, prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție. Dispozițiile legii supuse controlului, pe de o parte, reglementează soluții legislative contradictorii și, pe de altă parte, omit să reglementeze condiții esențiale privind aplicarea instituțiilor juridice nou create, împrejurări ce sunt de natură a genera confuzie și incertitudine cu privire la modul lor de interpretare și aplicare. Având în vedere că soluțiile legislative a căror neconstituționalitate punctuală a fost reținută constituie elemente esențiale ale reglementării actului normativ, Curtea a apreciat că viciile de neconstituționalitate afectează actul normativ, în întregul său, astfel încât a admis obiecțiile de neconstituționalitate și a constatat că Legea privind măsurile alternative de executare a pedepselor privative de libertate este neconstituțională, în ansamblul său.”

În lumina jurisprudenței Curții Constituționale, din perspectiva clarității, a preciziei, a previzibilității și a coordonării legislației, dispozițiile articolului unic pct. 2 (art. 36 alin. 1), pct. 3 (art. 37 alin. 1), pct. 4 (art. 38 alin. 1), pct. 5 (art. 38¹) și pct. 10 (art. 97) nu întrunesc exigențele art. 1 alin. (5) din Constituție. Astfel:

■ Pct. 5, prin care este introdus art. 38¹, privește „regimul detenției la domiciliu.” Contrar denumirii („regimul detenției la domiciliu”) și contrar exigențelor constituționale privind previzibilitatea legii, art. 38¹ nu cuprinde o reglementare propriu-zisă a regimului detenției la domiciliu și a modalității de supraveghere a persoanei condamnate care execută pedeapsa prin detenție la domiciliu.

Unica dispoziție care privește regimul detenției la domiciliu este inclusă în art. 38¹ alin. (3), prin care se stabilește că prevederile art. 221 C. proc. pen. se aplică în mod corespunzător. Or, aplicarea în mod corespunzător a prevederilor art. 221 C. proc. pen. nu se poate realiza în cursul executării pedepsei, conținutul dispozițiilor art. 221 C. proc. pen. fiind incompatibil cu domeniul executării pedepselor.

În primul rând, art. 221 C. proc. pen., care reglementează conținutul măsurii preventive a arestului la domiciliu, stabilește competențe pentru judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară și instanța investită cu judecarea cauzei, nici judecătorul de drepturi și libertăți

sau de cameră preliminară și nici instanța învestită cu judecarea cauzei neputând prelua competențe în cursul executării pedepsei.

În al doilea rând, obligația prevăzută în art. 221 alin. (2) lit. a) C. proc. pen. - constând în prezentarea în fața organului de urmărire penală, a judecătorului de drepturi și libertăți, a judecătorului de cameră preliminară sau a instanței de judecată ori de câte ori este chemat - este intrinsec legată de existența unui proces penal pe rol, neputând fi dispusă în cursul executării pedepsei și neputând fi aplicată în mod corespunzător în cursul executării pedepsei.

În al treilea rând, înlocuirea cu măsura arestării preventive, reglementată în art. 221 C. proc. pen., nu poate fi aplicată în mod corespunzător în cursul executării pedepsei.

■ Pct. 5, cu referire la art. 38¹ alin. (1), exceptează de la executarea pedepsei prin detenție la domiciliu persoanele condamnate pentru fapte comise „cu violență.” Așa cum s-a susținut în Hotărârea nr. 2 din 26 aprilie 2018 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, referirea la faptele comise „cu violență” nu permite identificarea, în mod exact, a sferei faptelor exceptate de la executarea pedepsei prin detenție la domiciliu. Astfel, de exemplu, infracțiunea de tulburare a ordinii și liniștii publice prevăzută în art. 371 C. pen. se poate săvârși „prin violențe comise împotriva persoanelor sau bunurilor ori prin amenințări sau atingeri grave aduse demnității persoanelor”, iar referirea la fapte comise „cu violență” nu permite desprinderea unei concluzii clare privind includerea sau excluderea faptei prevăzute în art. 371 C. pen. în/din sfera excepțiilor. În cazul infracțiunii prevăzute în art. 371 C. pen., precum și în cazul tuturor infracțiunilor în conținutul cărora săvârșirea prin violență reprezintă o modalitate alternativă, nu rezultă cu claritate dacă numai săvârșirea în concret în modalitatea exercitării violențelor se include în sfera excepțiilor de la executarea pedepsei prin detenție la domiciliu sau dacă, pentru includerea în sfera excepțiilor, este suficient ca norma de incriminare reținută în încadrarea juridică să prevadă, ca modalitate alternativă, exercitarea violențelor.

Referirea la faptele comise „cu violență” se regăsește și la pct. 2 (art. 36 alin. 1), pct. 3 (art. 37 alin. 1) și pct. 4 (art. 38 alin. 1), textele menționate fiind criticabile sub aspectele anterior invocate.

■ Pct. 5, cu referire la art. 38¹ alin. (2), stabilește că „prevederile alin. (1) se aplică și persoanelor condamnate care mai au de executat 18 luni până la împlinirea fracției minime obligatorii pentru liberarea condiționată din pedeapsa inițială a închisorii mai mare de un an.”

Sub un prim aspect, din referirea la aplicarea „prevederilor alin. (1)” nu rezultă, cu claritate, dacă persoanele condamnate pentru fapte comise „cu

violență” sunt exceptate sau nu sunt exceptate de la beneficiul dispozițiilor art. 38¹ alin. (2).

Sub un al doilea aspect, art. 38¹ alin. (2) nu furnizează elemente suficiente cu privire la modul de calcul al fracției minime obligatorii pentru liberarea condiționată, în sensul că nu se precizează care este influența dispozițiilor art. 55¹ referitoare la „compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare” asupra calculului fracției minime obligatorii.

Sub un al treilea aspect, art. 38¹ alin. (2) nu reglementează situația persoanelor care au de executat mai puțin de 18 luni până la împlinirea fracției minime obligatorii pentru liberarea condiționată (de exemplu, persoanele condamnate la pedeapsa închisorii de 1 an și 6 luni).

Sub un al patrulea aspect, plasarea persoanelor condamnate în detenție la domiciliu, cu 18 luni înainte de împlinirea fracției de pedeapsă, reconfigurează instituția liberării condiționate, fără ca legiuitorul să fi realizat minime modificări în Codul penal, de natură să asigure corelarea legislației. Astfel, de exemplu, în art. 100 alin. (1) lit. b) C. pen. se prevede că „liberarea condiționată în cazul închisorii poate fi dispusă, dacă cel condamnat se află în executarea pedepsei în regim semideschis sau deschis.” Practic, în conformitate cu dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. b) C. pen., persoana care se află în executarea pedepsei prin detenție la domiciliu nu poate beneficia de liberarea condiționată.

■ Pct. 10 (art. 97) modifică procedura de acordare a liberării condiționate, în contradicție cu dispozițiile art. 587 C. proc. pen. Astfel, prin dispozițiile art. 97, în forma modificată, competența de a dispune liberarea condiționată este atribuită judecătorului de supraveghere a privării de libertate, iar prin dispozițiile art. 587 C. proc. pen., nemodificate, liberarea condiționată este menținută în competența instanței (judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere). Prin modificarea dispozițiilor art. 97 din Legea nr. 254/2013 și menținerea dispozițiilor art. 587 C. proc. pen. se creează un paralelism legislativ, încălcându-se art. 1 alin. (5) din Constituție.

Prin urmare, dispozițiile articolului unic pct. 2 (art. 36 alin. 1), pct. 3 (art. 37 alin. 1), pct. 4 (art. 38 alin. 1), pct. 5 (art. 38¹) și pct. 10 (art. 97) din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (PL-x nr. 553/2017), prin neclaritate și imprecizie, prin omisiunea legiuitorului de a reglementa regimul detenției la domiciliu, precum și prin necorelările și paralelismele de reglementare în materia liberării condiționate, încalcă standardele de claritate, precizie, previzibilitate și coordonare a legislației consacrate în jurisprudența Curții Constituționale.

În consecință, pentru considerentele de mai sus, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite

HOTĂRĂȘTE

Sesizarea Curții Constituționale pentru a se pronunța asupra aspectelor de neconstituționalitate cuprinse în Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (PL-x nr. 553/2017).

Anexăm în copie tabelele cu semnături.

Președinte
Judecător Iulia Cristina Tarcea

Prim magistrat asistent
Aneta Ionescu

**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE
SECȚII UNITE**

Sedința din data de 08 iunie 2018, orele 12:30

Nr. crt.	Numele și prenumele judecătorului	Semnătura
1.	TARCEA IULIA CRISTINA	
2.	BOGASIU GABRIELA ELENA	
3.	DRAGOMIR ILIE IULIAN	f
4.	CURELEA LAVINIA	
5.	VOICHECI EUGENIA	A
6.	POPESCU MIRELA SORINA	
7.	BARBĂ IONEL	
8.	ALEXANDRESCU ANCA MĂDĂLINA	
9.	ARGHIR GEANINA-CRISTINA	
10.	BACIU MONA MAGDALENA	
11.	BÎRSAN GABRIELA VICTORIA	S
12.	BOGDAN IOANA	
13.	BREHAR PAULINA LUCIA	
14.	BUDĂ MARIAN	
15.	BURNEL OANA	
16.	CANACHEU CLAUDIA MARCELA	

17.	CERBU SILVIA	
18.	CÎRNARU SIMONA ELENA	
19.	CÎRNU IULIA MANUELA	
20.	COBZARIU MARICELA	
21.	CONDOIU MINODORA	
22.	CONSTANDA ANDREIA LIANA	
23.	CONSTANTINESCU MARIANA	
24.	CORBU CORINA ALINA	
25.	COSMA RODICA	
26.	COSMA VIORICA	
27.	CRISTESCU SIMONA LALA	
28.	DASCĂLU LAVINIA	
29.	DĂNĂILĂ VERONICA MAGDALENA	
30.	DINU FLORENTINA	
31.	DOLACHE ILEANA IZABELA	
32.	DORIN RODICA	
33.	DRAGNE ANGELA	
34.	DRAGOMIR FLORENTINA	
35.	DRĂGUȚ FLORENTIN SORIN	
36.	DUMINECĂ VIRGINIA FLORENTINA	

37.	DUȚĂ RUXANDRA MONICA	
38.	ENCEAN SIMONA DANIELA	
39.	ENESCU DAN ANDREI	
40.	EPURE CONSTANTIN	
41.	FARMATHY GHEZA ATTILA	
42.	FILIPESCU VIRGINIA	
43.	FLORESCU GEORGE BOGDAN	
44.	FOITOȘ MARIUS DAN	
45.	GHERASIM ADRIANA ELENA	
46.	GRĂDINARU DANIEL	
47.	GRĂDINARU IANINA BLANDIANA	
48.	GRECU MĂDĂLINA ELENA	
49.	GRIGORAȘ NINA ECATERINA	
50.	HÎNCU CEZAR	
51.	HRUDEI MARIA	
52.	IANCU ANA HERMINA	
53.	ILIE CARMEN MARIA	
54.	ILIE GHEORGHE AUREL	
55.	ILIE IOANA ALINA	
56.	ION EUGENIA	

57.	IONESCU MARIUS IONEL	
58.	ISAILĂ MĂRIOARA	
59.	IVANOVICI LAURA MIHAELA	
60.	LEFTERACHE VALERIA LAVINIA	
61.	MACAVEI SÂNDEL LUCIAN	
62.	MACAVEI SORINELA ALINA	
63.	MARCHIDAN ANDREEA	
64.	MARIN EUGENIA	
65.	MATEI IONUȚ MIHAI	
66.	MĂIEREANU IULIANA	
67.	MERA LUCIANA	
68.	MIHĂIANU COSMIN HORIA	
69.	MOGLAN RALUCA	
70.	NĂSTASE TATIANA GABRIELA	
71.	NĂSTASIE VERONICA	
72.	NEGRILĂ GEORGETA CARMEN	
73.	NENIȚĂ SIMONA CRISTINA	
74.	NESTOR BEATRICE IOANA	
75.	NICOLAE ADINA GEORGETA	
76.	NIȚU PETRONELA IULIA	

77.	OANA CRISTIAN DANIEL	
78.	PANTEA C. PAULA	
79.	PARASCHIV MIHAELA	C
80.	PĂTRAȘCU HORAȚIU	
81.	PĂUN LUIZA MARIA	1
82.	PIETREANU SIMONA GINA	C
83.	PISTOL ȘTEFAN	
84.	POLIȚEANU MIRELA	
85.	POPA RODICA AIDA	
86.	POPA ROXANA	
87.	POPOIAG ELENA CARMEN	
88.	PUȘCAȘIU EUGENIA	
89.	ROG LUCIA TATIANA	
90.	RUS ALEXANDRA IULIANA	
91.	RUS ANDREI CLAUDIU	
92.	RUSU AURELIA	C
93.	SECREȚEANU ADRIANA FLORINA	
94.	SEVERIN DANIEL GHEORGHE	
95.	STĂNIȘOR DENISA ANGELICA	
96.	SUSANU RODICA	

97.	ȘELARU VALENTIN HORIA	
98.	ȘERBAN LEONTINA	
99.	TĂBĂRCĂ MIHAELA	
100.	TEAU CARMEN TRĂNICA	
101.	TRESTIANU VIORICA	
102.	ȚĂNDĂREANU NICOLETA	
103.	ȚĂNDĂRESCU BIANCA ELENA	
104.	ȚUCA ALINA IULIANA	
105.	VARTIRES DANA IARINA	
106.	VASILE FRANCISCA MARIA	
107.	VĂLEANU PETRONELA CRISTINA	
108.	VIȘAN LILIANA	
109.	VIȘAN MIRELA	
110.	VIȘOIU EMILIA CLAUDIA	
111.	VLAD DECEBAL	
112.	VOICU RODICA FLORICA	
113.	VRABIE VALENTINA	
114.	VRÎNCEANU ROMANIȚA ECATERINA	
115.	ZAHARIA RODICA	